

Відьмак. Володарка Озера. Книга 7

КУПИТИ

Зеленоока Цірі продовжує пошуки Ґеральта і Йеннефер, вона стрибає поміж світами в пошуках відповідних часу й місця. Усі світи різні — безпроблемні, де можна перепочити, і проблемні, де її то наздоганяють ельфи, то замахуються на життя аборигени. У рідному світі Цірі, далеко в майбутньому, є ті, які прагнуть допомогти їй виконати призначене. Німує — Володарка Озера — залучає силу снячих, щоб з'ясувати суперечливі моменти легенди про відьмака й відьмачку та спрямувати Призначення у правильному напрямку. А тим часом іде війна між Нільфгардом й нордлінгами. І невідомо, що чекатиме на відьмака, його друзів і знайомих у кінці шляху...

І їхали вони далі, аж доки не прибули до озера з водами, що розлилися широко й чарівно. А в самій середині того озера побачив Артур руку в білий атлас убрану, що меч, чудово виконаний, тримала. А потім узріли вони панну, яка сміливо ступала по дзеркалу вод.

— Що то за панна така чарівна? — запитав Артур.

— Звуть ту панну Володаркою Озера, — відповів Мерлін.

Томас Мелорі. Смерть Артура

Розділ 1

Озеро було зачарованим. Щодо цього не було жодних сумнівів.

По-перше, лежало воно тут-таки, біля входу в заляту долину Кум Пукка, долину таємничу, завжди оповиту туманом, славетну чарами й магічними явищами.

По-друге, досить було просто глянути.

Площина води була глибокою, насиченою й незаймано синьою, воістину наче відшліфований сапфір. Була вона гладенькою, наче дзеркало, такою, що верхівки масиву І Уїтва у віддзеркаленні виглядали красивіше, ніж у реальності. Від озера віяло цілющим холодом, а величної тиші не порушувало ніщо, навіть плюскіт риби чи крик водного птаха.

Рицар отямився від зачудування. Але замість продовжити шлях по хребту узгір'я, повів коня вниз, до озера. Його наче притягувала магнетична сила чародійства, що дрімало там, унизу, на дні, у безодні вод. Схарапуджений кінь ступав серед розкришених скель, тихим форканням подаючи знак, що магічну ауру відчуває й він.

З'їхавши до самого низу, на пляж, рицар спішився. Тягнувши скакуна за трензеля, наблизився до крайки води, де дрібна хвиля грала між кольоровою рінню.

Сів навпочіпки, захрустівши кольчугою. Полохаючи мальків, рибок малесеньких і живих, наче голки, набрав води в складені долоні. Пив

обережно й поволі, від крижано-холодної води дерев'яніли губи і язик, віддавало в зуби.

Коли він зачерпнув знову, долетів до нього звук, що пронісся поверхнею озера. Він підвів голову. Кінь зафоркав, наче підтвердивши, що почув те й він.

Рицар прислухався. Ні, то була не ілюзія. Те, що він чув, було співом. Співала жінка. Навіть, скоріше, дівчина.

Рицар, як усі рицарі, вихований був на піснях бардів і рицарських романах. А там у дев'яти з десяти випадків дівочий спів чи крики були принадою, а рицарі, які йшли на відлуння, регулярно потрапляли в пастки. Нерідко — у смертельні.

Але цікавість перемогла. Рицареві, врешті-решт, було лише дев'ятнадцять. Був він дуже відважний і дуже нерозсудливий. Славетний першим, відомий був отим другим.

Він перевірів, чи добре ходить у піхвах меч, після чого потягнув коня й рушив пляжем у напрямку, звідки долинав спів. Далеко йти не довелося.

Берег тут був завалений ератичними валунами, темними, вигладженими до блиску, наче іграшками велетнів, недбало кинутими сюди або й забутими тут після закінчення забави. Деяке каміння лежало у водах озера, чорніло під прозорою поверхнею. Деяке виступало над поверхнею, омиване хвилями, і виглядало наче хребти левіафанів. Але найбільше каміння лежало на березі, від пляжу ген до лісу. Частина зарилася в пісок, лише трохи над ним здіймаючись, так, що про справжні розміри валунів можна було лише здогадуватися.

Спів, який рицар почув, долинав саме з-поза тих, прибережних каменів. А дівчина, яка співала, залишалася невидимою. Він потягнув коня, тримаючи його за мундштук і ніздрі, аби той не форкав і не іржав.

Одяг дівчини спочивав на одному з каменів, занурених у воду, пласкому, наче стіл. Сама вона, гола й занурена по пояс, милася, плюскосячись і приспівуючи при тому. Слів рицар не розпізнав.

І не дивно.

Дівчина — він би голову на те заکлав — не була людиною з плоті й крові. Свідчило про це худеньке тіло, дивний колір волосся й голос. Хлопець був упевнений, що якби вона озирнулася, він би побачив великі мигдалеві очі. А якби відгорнула зі скроні попелясте волосся, то точно помітив би гострі, шпичасті кінчики вушної раковини.

То була мешканка Фаері. Фея. Одна з Тілвіт Тег. Одна з тих, кого пікти й ірландці звали Даойне Ші, Народом Пагорбів. Одна з тих, кого сакси звали ельфами.

Дівчина на мить перестала співати, занурилася по шию, заперхала й надзвичайно по-простацьки вилаялася. Утім, рицаря це не обдурило. Феї, як воно всюди відомо, уміли лаятися по-людськи. Куди гірше за конюхів. До того ж такі прокляття часто були вступом до якихось злостивих жартиків, любов'ю до яких феї славилися - наприклад, збільшити комусь носа до розмірів огірка-насінника або зменшити комусь чоловічу гордість до розмірів бобового зернятка.

Рицар не мав потреби ні в першому, ні в другому. Він приготувався вже тихенько відступити, аж раптом його зрадив кінь. Ні, не його власний жеребчик, утримуваний за ніздрі: він поводився спокійно й тихенько, наче миша. Зрадив його кінь феї — ворона кобила, яку рицар спершу й не помітив поміж валунами. Тепер смолисто-чорна кобилка вдарила копитом об каміння й привітально заіржала. Жеребчик рицаря трусонув головою й ввічливо відповів. Аж відлуння по воді пішло.

Фея вистрибнула з води, на мить демонструючи рицареві милі для ока округлості. Кинулася до скелі, на якій лежав її одяг. Але замість того, щоб підхопити якусь там сорочку й скромно прикритися, ельфійка вхопила меч і зі скреготом видобула з піхов, справляючись із залізом на диво вміло. Тривало те коротку мить, по якій фея присіла — навпочіпки чи на коліна, ховаючись у воді аж по ніс і виставивши над поверхнею випростану руку з мечем.

Рицар отямився, відпустив вуздечку й зігнув коліно, стаючи на мокрий пісок, бо відразу зрозумів, кого він тут зустрів.

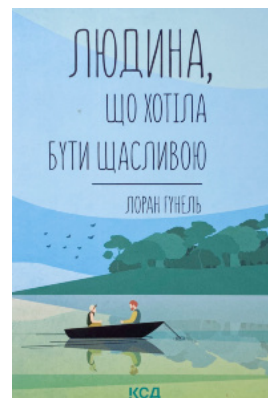
Рекомендована література

Двір шипів і троянд

Смертниця

Людина, що хотіла бути щасливою

Четверте крило.
Емпіреї. Книга 1

Мій темний Ромео

Лисяча нора

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ